

LBRIS

We know
books

KATE
STEWART

FRĂȚIA
,
CORBULUI

SERIA FRĂȚIA CORBULUI

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA

București

PROLOG

Am crescut bolnavă.

Dați-mi voie să clarific! Am crescut crezând că în adevăratele povești de iubire trebuie să existe un martir sau un mare sacrificiu pentru a fi valoroase.

Cărțile mele preferate, melodiile de dragoste, filmele, cele cu care rezonез, au lăsat în urmă o mare suferință după ce am dat ultima pagină, notele s-au stins sau genericul a început să ruleze.

Din cauza asta am crezut așa ceva, pentru că m-am *făcut* să cred lucrul acesta și am dezvoltat cea mai masochistă dintre ini-mile romantice, fapt ce a dus la boala mea.

Când am trăit povestea asta, propriul basm, la acel moment nu știam, pentru că eram tânără și naivă. Am cedat tentației și am hrănit acea fiară, care a devenit tot mai însetată cu fiecare tăietură, fiecare asalt, fiecare lovitură.

Asta este diferența dintre ficțiune și realitate. Nu-ți poți retrăi povestea de iubire; până îți dai tu seama că o trăiești se termină. Cel puțin, așa a fost în cazul meu.

În toți acești ani, sunt convinsă că povestea mea a existat din cauza bolii mele.

Și *toți* am fost pedepsiți.

De asta mă aflu aici, să hrănesc, să jelesc și poate să-mi vindec boala. Aici a început și aici trebuie să-i pun capăt.

Locul ăsta care mă bântuie, locul ăsta care m-a creat este un oraș-fantomă. Cu câteva săptămâni înainte să împlinesc 19 ani, mama m-a trimis să stau cu tata, un om cu care înainte, când

eram mai mică, petrecusem doar câteva veri. La sosirea mea, am aflat repede că atitudinea lui față de obligațiile biologice nu se schimbase și avea aceleași reguli pe care le avusese cât fusesem mică – să fiu văzută rar și niciodată auzită. Trebuia să respect cele mai stricte reguli morale și să excelez la școală în timp ce mă conformam standardelor lui de viață.

În lunile care au urmat, prizonieră în regatul lui, evident că am făcut opusul, distrugându-mă și pătându-i și mai mult numele.

Pe vremea aia n-am avut regrete, cel puțin nu când venea vorba de tatăl meu, până când am fost forțată să am de-a face cu consecințele.

Acum, la 26 de ani, încă le trăiesc.

Mi-este clar că n-am să trec niciodată Triple Falls sau peste timpul petrecut acolo. După ani în șir în care am luptat, asta-i concluzia la care am ajuns. Acum sunt o persoană diferită, dar diferită eram și când am plecat. Când s-a întâmplat totul, eram hotărâtă să nu mă mai întorc niciodată. Dar adevărul enervant pe care l-am descoperit este că nu voi putea niciodată să trec peste. Țsta-i motivul pentru care m-am întors. Să mă împac cu soarta mea.

Nu pot să mai ignor cerința lacomă a inimii care-mi bate în piept sau subconștientul cicălit. Nu voi fi niciodată o femeie în stare să renunțe, să lase trecutul unde îi este locul, indiferent cât de mult vreau.

Croindu-mi drum pe serpentine, cobor geamul, acceptând frigul. Am nevoie să amorțesc. De când am intrat pe autostradă, mintea mea rememorează amintiri pe care am încercat să le înăbuș în stare de trezie încă de când am fugit.

Visele sunt cele care nu mă lasă să mă eliberez. Visele mele, care alimentează războiul din capul meu și pierderea care-mi sfâșie inima, forțându-mă să retrăiesc cele mai dificile momente din nou și din nou, într-un soi de buclă agonizantă.

Ani buni am încercat să mă conving că există viață fără iubire.

Și poate că există, pentru alții, dar viața n-a fost așa de bună cu mine.

LBPIS

We know
books

Am încetat să mă mai prefac că n-am lăsat cea mai mare parte din mine între aceste dealuri și văi, în această mare de copaci ce-mi păstrează secretele.

În ciuda vântului care-mi bate rece peste față, încă simt căldura soarelui pe piele. Încă îi simt corpul blocând lumina, simt florii certitudinii de când m-a atins prima dată și pielea de găină rămasă în urma atingerii lui.

Încă îi simt pe toți, băieții mei de vară.

Este vina noastră a tuturor pentru ce s-a întâmplat – toți ne ispășim pedepsele. Am fost nesăbuiți și nepăsători, crezând că tinerețea noastră ne făcea indestructibili, ne scutea de păcate și asta ne-a costat.

Zăpada plutește leneș spre parbriz, căzând pe copaci și acoperind terenul din jur când ies de pe autostradă. Inima îmi sare în gât la scârțâitul pneurilor pe pietriș și mâinile încep să-mi tremure. Trec cu ochii peste linia interminabilă de brazi de pe marginea drumului cât încerc să mă conving că primul pas în a înfrunța ce m-a chinuit ani la rând e să-mi înfrunt fațăș trecutul. Tot ce mi-a mai rămas se află în închisoarea pe care am construit-o. Adevărul pe care sunt hotărâtă să-l înfrunt este cel mai limpede, cel mai devastator.

Majoritatea crede că e o binecuvântare să cunoști dragostea mistuitoare, dar eu consider că este un blestem. Un blestem pe care niciodată nu-l voi putea rupe. Nu voi cunoaște niciodată iubirea așa cum am cunoscut-o aici cu atâția ani în urmă. Și nu vreau. Nu pot. Încă sunt bolnavă după asta.

În capul meu nu există nici un dubiu că pentru mine a fost iubire.

Ce altă forță ar putea să fie așa de puternică? Ce alt sentiment ar putea să-mi provoace dependență până în punctul nebuniei? Sau să ajung să fac lucrurile pe care le-am făcut și să trăiesc cu aceste amintiri în această poveste-fantomă.

Cedam chiar și când simțeam pericolul.

N-am ascultat de nici un avertisment. M-am dus de bunăvoie. M-am lăsat condusă de dragoste și m-a distrus. Mi-am jucat rolul cu ochii larg deschiși, ispitind soarta până când mi-a dat-o.

N-aveam cum să scap.

Oprită la primul semafor de la marginea orașului, îmi lipesc capul de volan și inspir ca să mă calmez, detestând faptul că în continuare sunt așa de lipsită de putere în fața emoțiilor pe care această călătorie le răscolește în mine, chiar dacă sunt o femeie în toată firea.

Expirând, mă uit la geanta pe care am aruncat-o pe bancheta din spate după decizia luată cu doar câteva ore în urmă. Îmi pipăi inelul de logodnă, rotindu-l pe deget, simțind un alt junghi de vinovăție. Toată speranța de viitor, pe care am construit-o în ani întregi, s-a pierdut în minutul în care am pus capăt relației mele. El a refuzat să ia inelul, iar eu încă nu l-am scos de pe deget. Atârnă greu; o minciună pe degetul meu. Timpul petrecut aici a provocat o altă victimă printre multitudinea de victime.

Am fost logodită cu un bărbat în stare să-și respecte jurămintele, un bărbat vrednic de angajament, de iubire necondiționată – un bărbat loial cu o inimă statornică și un spirit cald. Și cu el n-am fost niciodată corectă. Nu l-aș fi putut iubi niciodată așa cum ar trebui să-și iubească o soție soțul.

A fost o consolare, iar acceptarea propunerii lui a însemnat resemnare. O privire la fața lui când am anulat viitoarea noastră nuntă m-a făcut să-mi dau seama că l-am distrus spunându-i adevărul.

Adevărul că aparțin altuia. Că ce mai rămâne din inima, corpul și sufletul meu aparține unui bărbat care nu vrea să aibă de-a face cu mine.

Agonia de pe fața logodnicului meu m-a adus în punctul critic. Mi-a oferit iubirea lui, devotamentul lui, iar eu le-am aruncat. I-am făcut lui ceea ce mi s-a făcut mie. Ignorându-mi inima, stăpâna și monstrul meu, m-a costat relația cu Collin.

La câteva minute după ce ne-am eliberat pe amândoi, mi-am făcut bagajele și am plecat să caut o pedeapsă mai mare. Am condus prin noapte, știind că ora nu are nici o importanță, că nu contează. Nu mă așteaptă nimeni.

Au trecut mai bine de șase ani și m-am întors de unde am plecat, la viața de care am fugit, cu sentimente nestăpânite,

LBPIS

We know
books

în vreme ce îmi spun că nu a fost o greșeală să-l părăsesc pe Collin, ci a fost un rău necesar să-l eliberez de minciunile spuse de mine. I-am greșit făcându-i promisiuni pe care nu le puteam onora niciodată și sub nici o formă nu voiam să-i fac altele, să-l iubesc și să-l prețuiesc la bine și la greu, pentru că nu-i dezvăluisem cât de bolnavă sunt.

Nu i-am spus niciodată cum am permis să fiu folosită, răvășită și uneori înjosită până în punctul destrăbălării... și că mi-a plăcut fiecare secundă. Nu i-am spus niciodată logodnicului meu cum mi-am însângerat inima – am înfometat-o – până n-a mai avut de ales decât să bată într-un ritm distinct, care se potrivea doar cu ritmul unei alte inimi. Făcând asta, mi-am sabotat șansele de a recunoaște și accepta tipul de iubire care vindecă în loc să rănească. Singura iubire pe care am cunoscut-o sau după care am tânjit este genul de iubire care m-a ținut bolnavă, bolnavă de dor, bolnavă de dorință, bolnavă de nevoie, bolnavă de suferință. Tipul de iubire denaturată care lasă cicatrici și inimi epuizate.

Dacă nu pot jeli suficient să mă vindec cât stau aici, voi rămâne bolnavă. Acesta va fi blestemul meu.

S-ar putea ca pentru mine să nu existe nici un „fericită până la adânci bătrâneți” pentru că am renunțat la șansă, devenind receptivă la părțile întunecate. M-am obișnuit cu asta din cauza anului în care mi-am eliberat inhibițiile, reacționând la respingere și suferință și pierzându-mi tot simțul moral.

Astea sunt lucruri pe care nu le spui cu voce tare. Este genul de mărturisire pe care femeile care inspiră respect n-ar trebui să le exprime niciodată. Niciodată.

Dar este momentul să mărturisesc, mai mult către mine decât către altcineva, că mi-am zădărnicit șansa la o relație normală și sănătoasă din cauza modului în care am fost construită și din cauza bărbaților care m-au făurit.

În acest moment, vreau doar să mă împac cu cine sunt, indiferent ce final capăt.

Cel mai greu din toate astea nu-i logodnicul a cărui inimă am frânt-o. Este să știu că nu-l voi avea niciodată pe singurul bărbat față de care inima mea a fost mereu fidelă.

Pe măsură ce tot mai multe amintiri se ridică, mă cuprind trepidațiile. Încă-i simt mirosul, îi simt tăria în mine, simt gustul spermei lui sărate, văd expresia lui de satisfacție în ochii aproape închiși. Încă simt agitația inconfundabilă din schimbul nostru de priviri, aud sunetul chicotitului lui misterios, simt plinătatea atingerii lui.

Cu cât mă apropii mai mult, cu atât mai multe amintiri revin în forță. Hotărârea mea de a înfrunța ce mă bântuie începe să se sfărâme în bucăți colțuroase. Pentru că mi-am cam făcut o idee despre cum arată adevăratul final și nu mai pot să scap de el.

S-ar putea să nu existe nici un remediu, să nu pot trece mai departe, dar este momentul să mă ocup de treburile neterminate.

Să începă vânătoarea de fantome.

CAPITOLUL 1

Oprind în fața porților masive din fier, introduc codul pe care mi l-a dat Roman și mă holbez la proprietatea întinsă ce se ivește când conduc mai departe. Hectare și hectare de iarbă verde presărată cu copaci înconjoară casa masivă de la distanță. Cu cât mă apropiu mai mult, cu atât mă simt ca o străină. La stânga acestui loc se află un garaj de patru mașini – la care renunț – alegând să parchez pe aleea circulară de la baza verandei. Cobor din mașină și-mi întind picioarele. Drumul n-a fost lung, dar picioarele mi s-au îngreunat cu fiecare kilometru cu care mă apropiam. Deși casa este impresionantă, o simt mai mult ca o închisoare și astăzi este prima zi a pedepsei mele.

Deschizând portbagajul, îmi adun câteva genți și o iau pe scări, uitându-mă la veranda impecabilă. Nimic la locul ăsta nu este îmbietor, în afară de pământul pe care se află, și totul miroase a bani.

Închizând cu vârful piciorului ușa în urma mea, privesc prin foaier unde se află o masă singuratică cu o vază mare, goală, care sunt sigură că costă mai mult decât mașina mea. La dreapta este o scară mare și la stânga o sufragerie formală. Hotărând să sar peste un tur de una singură, țin telefonul cu umărul în timp ce-mi car bagajele la etaj. Ea îmi răspunde la al doilea ton de apel.

– Hei, fată, am ajuns.

– Ce prostie, mă salută Christy în timp ce intru în camera ce mi-a fost indicată și privesc în jur.

Înăuntru se află un pat de un alb dezolant cu patru stâlpi, pe care l-a adus tatăl meu, cu un dulap asortat, o comodă cu sertare și o masă de toaletă. Ca stil este regal, alb curat și deloc genul meu, ceea ce nu-i surprinzător. Nu mă cunoaște.

– Este doar până toamna viitoare.

– Asta înseamnă un an, Cecelia, *un an*. Tocmai am terminat școala. Este ultima noastră vară înainte să înceapă colegiul și mama ta decide să-și ia niște timp liber pentru *ea*?

Nu-i tot adevărul, dar o las să creadă că-i pentru binele mamei, pentru că eu nu știu încă cum să-i explic. Tristul adevăr este că mama a avut o cădere nervoasă de proporții epice, ceea ce a dus la pierderea serviciului și la incapacitatea de a mai plăti facturile pentru că nu-și mai permitea. Iubitul ei a invitat-o să stea la el, cuvântul-cheie fiind *ea*, nu și copilul ei din flori. Eu și mama am fost mereu apropiate, dar nici măcar eu nu o mai recunosc. În ciuda celor mai mari eforturi din partea mea de a fi un copil cuminte, acum câteva luni s-a retras în ea, bând zi și noapte White Russians timp de săptămâni până când nu s-a mai dat jos din pat. M-a abandonat în căutarea interesului ei zilnic. Deși am încercat și am insistat cu disperare să fie rațională și să-mi dea niște răspunsuri pe care n-a vrut să mi le dea, n-am avut habar cum să o ajut, așa că n-am mai făcut-o să sufere, spunându-i că mă gândeam la aranjamentul propus și condiționat de tatăl meu.

A fost îngrozitor să o văd așa devastată și n-am vrut să rămână împovărată în starea ei, mai ales după toți anii în care m-a crescut singură. Când situația a devenit disperată, i-am cerut tatei să mărească pensia alimentară – doar temporar – ca ea să treacă peste, chiar dacă banii pe care el îi trimitea lunar și fără întârziere erau o picătură într-o găleată pentru el – costul unui costum de-al lui la croitor. El a refuzat și la scurt timp după ce am absolvit, mi-a semnat ultimul cec, actul în sine părând un fel de ultim salariu pentru serviciile prestate de parcă ea îi fusese angajată.

În cele mai nebunești visuri ale mele, nu mi-am putut imagina cum la un moment dat s-au cuplat sau cum au fost ei doi când m-au conceput, pentru că erau doi oameni care n-ar fi trebuit să procreeze. Sunt diametrali opuși. Mama este... sau era

până recent, un spirit liber cu o grămadă de vicii. Tatăl meu este un conservator cu o limbă critică și o autodisciplină militară. Din ce-mi amintesc, programul lui este ca un ceas și rareori se schimbă. Se trezește, face sport, mănâncă jumătate de grepfrut și apoi se duce la birou până apune soarele. Singurul lui răsfăț când eram mai mică erau câteva pahare de gin după o zi lungă. Astea sunt toate informațiile private pe care le știu din cauza discreției lui. Restul îl pot căuta online. Deține o companie din Top 500 Fortune, care făcea afaceri cu produse chimice, dar acum produce electronice. Clădirea de birouri este la o oră distanță de Charlotte, dar fabrica principală este aici în Triple Falls. Sunt sigură că a construit-o aici pentru că aici a crescut și nu mă îndoiesc că-i face plăcere să-și vânture succesul prin fața foștilor săi colegi de clasă, iar unii dintre ei chiar lucrează acum pentru el.

De mâine voi fi unul dintre angajații lui. Nu am un fond fiduciar, cel puțin asta a fost situația în anii pe care i-am petrecut cu mama în casa noastră închiriată, dărăpănată. Când voi împlini 20 de ani, voi moșteni un număr mare de acțiuni ale companiei și o sumă forfetară și știu că vârsta a fost aleasă special pentru că el n-a vrut niciodată ca mama să fie prin preajma averii lui. Este clar că-i poartă pică în acest sens. La asta adăugați că de-a lungul anilor mi-a dat minimum, ținând-o pe mama la locul ei în lanțul lui trofic, și se vede clar că nu mai are sentimente pentru ea.

Pentru scurt timp, am trăit la limita sărăciei din cauza stilurilor lor de viață diferite ca ziua de noapte, dar ca să-i fac lui în ciudă, voi accepta acțiunile și banii și voi face numai invers. În clipa în care voi fi în stare, mama nu va mai munci niciodată. Orice succes voi avea, sunt hotărâtă să mi-l câștig singură, dar am ajuns aici din teama că aș eșua și că posibilitatea eșecului ar costa-o într-un final pe *ea*. Dar ca să-mi pun în aplicare planul, trebuie să fac cum zice el și asta include să „apreciez și să fiu respectuoasă suficient cât să învăț despre afacere, chiar dacă de la bază“.

Cea mai grea parte va fi să-mi împlânzesc limba și să reduc la tăcere resentimentele, ceea ce-i important din moment ce ar fi putut să ne scutească pe amândoi de un an ciudat împreună,

dacă ar fi avut pur și simplu o inimă, ajutând-o pe femeia care a îndeplinit ambele roluri de părinte pentru mine.

Nu-mi urăsc neapărat tatăl, dar nu-l înțeleg sau nu înțeleg cruzimea lui fără regrete și nici nu o voi înțelege. N-am de gând să-mi petrec următorul an încercând să-l înțeleg. Orice comunicare din partea lui am simțit-o mereu ca fiind obligatorie și grăbită. Mereu a fost o sursă de bani, nu un tată. Îi respect etica pentru muncă și succesul, dar nu înțeleg deloc lipsa lui de empatie și personalitatea lui rece.

– O să vin acasă cu fiecare ocazie, îi spun eu lui Christy, nefiind sigură dacă pot să promit asta din cauza programului meu.

– O să vin și eu.

Deschizând primul sertar al comodei, arunc înăuntru o grămadă de șosete și chiloți.

– Să vedem ce părere are Adolf ca tu să ocupi o cameră de oaspeți înainte să pornești, bine?

– Închiriez o cameră de hotel cu cardul mamei. Să-l ia dracu' pe taică-tu!

Râd și se aude ciudat în camera mare.

– Tu chiar nu-i suporti pe părinții mei.

– O iubesc pe mama ta, dar nu înțeleg. Poate trebuie să trec pe la ea să o văd.

– S-a mutat cu Timothy.

– Serios? Când?

– Ieri. Dă-i timp să se aranjeze!

– Bine, de ce aflu abia acum despre asta? Știam că lucrurile stau rău, dar ce se întâmplă de fapt?

– Sincer, nu știu. Oftez, cedând în fața resentimentelor pe care încep să le am. Nu-mi stă în fire să ascund ceva de Christy. Trece prin ceva. Timothy este un tip decent și am încredere în el.

– Dar nu te-a lăsat să te muți și tu.

– Ca să fiu sinceră, sunt un adult, iar el nu are spațiu.

– Eu tot vreau să știu de ce ea n-are o problemă să te lase să stai cu tatăl tău *acum*.

– Ți-am spus, trebuie să muncesc un an în fabrică ca să o ajut. Nu vreau să-mi fac griji cu ea cât sunt la școală.